

פניני ביה"לוי

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח' יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

נערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו 058666447 | 058566447

מאמר הרב

לוחות ושברי לוחות מונחים בארון

בפרשת עקב משה רבנו מוכיח את עם ישראל ובאחת מהתוכחות מזכיר להם משה רבנו את העגל, את העבודה זרה שהם עבדו. משה רבנו ירד עם הלוחות לתת אותם לעם ישראל, "מעשה א-לקים המה" - הלוחות היו התורה המקורית של הקדוש ברוך הוא. אבל כשמשה רבנו ירד הוא ראה שעם ישראל עבדו עבודה זרה. לקחו את העגל - "אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים". באותו רגע זרק משה את הלוחות. "ואתפוש בשני הלוחות ואשלכם מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם". יש פה שאלה על מילה אחת: "לעיניכם". ואם זה לא היה לעיניהם, אם זה היה בצד, זה לא אסון שהתורה הקדושה ברגע אחד נעלמה ואיננה?

כדי להבין את זה נספר ספור שקרה ל"אמרי אמת". הדברים חודרים לעמק לבו של האדם ויכולים לחזק אותנו בעקר בתקופה הזאת. ידוע שה"אמרי אמת", רבי אברהם אלתר מגור, בנו של ה"שפת אמת" ונכדו של ה"חדושי הרי"ם", חי בפולין והיתה לו קהלה חשובה. בשנת הת"ש הוא ברח מהמלחמה ועלה לארץ ישראל. כמה חסידים בודדים עלו יחד איתו. בארץ ישראל הוא בנה קהלה קטנה, ובשנת תש"ח עלה לגניז מרומים. באותו זמן היו מהומות בארץ ולא יכלו לקבור אותו בהר הזיתים, לכן הוא נקבר ליד "מחנה יהודה".

יום אחד הגיע ל"אמרי אמת", שהיה אז מבגר וחולה, יהודי קשה יום. אותו יהודי היה לפני כן חסיד גור. הוא גם הגיע מפולין והיה אחד מהחסידים המבוקשים של האדמו"ר. וכמו אנשים רבים גם הוא אבד את כל בני משפחתו - אשתו, הבנים, אחים, אחיות ונשאר ערירי. זה הוציא אותו מדעתו. הוא לא יכול היה לשאת את הכאב, השכול, את הצער ועגמת הנפש את הטרדיה הנוראה הזאת. היה לו קשה להשלים עם זה והיו לו הרבה שאלות. הוא לא

הבין מה היתה האכזרית הזו שהם חוו. אפשר להבין את אותם יהודים מסכנים שעברו את השואה. לא רק שהוא אבד את המשפחה, הוא אבד גם את האמונה שלו בקדוש ברוך הוא, ה' ירחם. כפה לא היתה לו, גם לא פאות. הוא הוריד את הבגדים היהודיים בקשי שמר שבת. הוא כבר לא היה חסיד, לא היה שומר מצוות ולא בעל אמונה.

אבל בכל זאת היתה לו איזו זיקה לרבי'ה. ידוע שהקשר בין החסיד לאדמו"ר זה קשר שנשמר לדורי דורות. זה קשר שאי אפשר לנתק. זה לא קשור לדת, זה קשר בלב, משהו נפשי. הוא החליט שהוא צריך לפגוש את האדמו"ר. הוא הגיע אליו, שם על ראשו כפת קרטון ונכנס. לפני האדמו"ר הוא שפך את לבו. הוא אמר: "אני לא מבין מה הקדוש ברוך הוא רוצה. מה הוא עשה פה. למה הוא לקח לי את המשפחה?" האדמו"ר שמע את הדברים, הצטער בצער ואמר לו: "תספר בדייק מה היה". אותו יהודי ספר לו איך הוא עבר את כל המאורעות של השואה הנוראה, ואיך הצליח ברגע האחרון להמלט ולעלות לארץ ישראל. בצער ובכאב הוא אמר לאדמו"ר: "אני לא יכול להמשיך ולהאמין בקדוש ברוך הוא".

האדמו"ר, שעבר את מה שעבר, שאבד גם הוא את כל משפחתו ומאות אלפים של חסידים שהיו לו שם ידע על מה הוא

אנחנו רואים פה יסוד. כשמישהו רואה דבר בעיניים שלו, הוא רואה שבר, הוא רואה צער, הוא רואה מה שרואה, אבל אז רק חיצונית. בשלמות שלו, אין שבר, אין מכאוב, אין שום דבר רע. הכל טוב והכל משלים

שבירה.

מדבר ובכה איתו. היה קשה לו מאוד. הוא אמר לו: "אני מבין אותך, אני בא מהמקום שלך. אני מבין שאתה לא סתם מוריד ממך את האמונה ואת הדת. אבל אני רוצה להגיד לך דבר אחד - בפרשת עקב כתוב שמשה רבנו ירד עם הלוחות, ראה את העגל, העבודה הזרה, ולא יכול היה להתאפק ושבר את הלוחות". האדמו"ר הקריא לו את הפסוק: "ואתפוש בשני הלוחות ואשלכם מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם".

שאל אותו האדמו"ר: "מה התוספת הזאת? למה צריך לכתוב 'ואשברם לעיניכם'? ואם הם לא היו רואים, הוא היה שובר את זה בצד, זה לא אסון שהתורה הקדושה נלקחה ונעלמה ברגע אחד, שאין תורה? ודאי שזה אסון, זו טרגדיה נוראה. מדוע הוסיפו את המילה 'לעיניכם'? זה אותו דבר. התורה נשברה ונלקחה. בסוף פרשת

וזאת הברכה, התורה חוזרת שוב על אותן מלים: "וכלל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל", שנשאו לבו לשבר הלוחות לעיניהם, כך אומר רש"י, שנאמר 'ואשברם לעיניכם'. למה הדגש, מה הענין הזה ב'לעיניכם'?"

אומר האדמו"ר מגור ליהודי שעבר תלאות וסוירים: "אני אסביר לך מה הכוונה של התורה ושל משה רבנו. משה רבנו בא ללמד את עם ישראל יסוד חשוב ולהגיד להם משהו שיכול ללמד אותם שעם כל מה שקרה, עבודה זרה, מרידה בקדוש ברוך הוא, הם יכולים להיות חזקים ולהמשיך הלאה. למה? הוא אומר - אמנם שברתי את הלוחות, אך זה רק לעיניכם. רק לעינים שלכם. מה שאתם רואים זו שבירה, זה העולם הזה. זה מה שהעינים הגשמיות שלנו רואות. אבל תדעו לכם, עם ישראל, יש עוד רבד, יש עוד עולם. עולם פנימי, שם אין שברים. שם הכל שלם, שם הכל נצח. שם לא רואים שום

זאת הנחמה. מצד אחד משה רבנו מוכיח, אבל מצד שני הוא בא לעודד את עם ישראל. אמנם אתם רואים פה שברים, אמנם אתם רואים פה אפלה, חשך, רואים פה את הטרדיה הכי נוראה, אבל זה רק בעינים שלכם, ברבד החיצוני. יש כאן רבד פנימי, עמוק יותר. אין שבירה, אין שום דבר, אין חסרון. הכל שלם. בעולם הפנימי לא נשבר שום דבר.

זה למעשה מזכיר לנו דבר פלא שכתוב בפרשת חיי שרה: "ויהי כי זקן יצחק ותכנין עיניו מראת". יצחק אבינו זקן ועיניו כבדו. הוא לא ראה. השאלה הנשאלת - למה הוא לא ראה? רש"י מביא שלושה פירושים: פירוש ראשון בגלל העשן של נשות עשו, שהיו מקטירות לעבודה זרה וזה גרם לו לעיון. הפירוש השלישי הוא כדי שיעקב יטול את הברכות ויצחק לא יראה אותו.

אבל יש תרוע נוסף, התרוע השני. כשנעקד יצחק על גבי המזבח ואביו רצה לשחטו, באותה שעה נפתחו השמים וראו זאת מלאכי השרת ובכו. ירדו דמעותיהם ונפלו על עיניו. לפיכך כהו עיניו. מה הפשט? משהו יכול להבין את זה? מלאכים בוכים? המלאכים נמצאים בשמים, מה שיך אצלם בכי? ולמה צריך

המשך

בעמוד 3 <<

ע"פ לוח "אור החיים" לפי זמני ירושלים

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת
18:47	19:57	20:48

לע"נ יצחק שם טוב בן שרה ז"ל

לע"נ שאול חי בן מרים ז"ל

לע"נ ישראל בן חביבה ז"ל

לע"נ רחל בת שושנה ע"ה

לע"נ דוד בן השאנה ז"ל

אתה לא עוד מספר

לא טעיתי בהערכת. הזקן הרים את שריון חולצתו ושאל אותי: "אתה יודע לקרוא?" והוא חיכה שאקרא את המספר שהיה מוטבע על זרוע ידו. "את המספר הזה עשה לי היטלר ימח שמו, ואתה ממשיך לעשות את מה שהיטלר לא הצליח..." הזדעזעתי עד עמקי נשמת. לא האמנתי למשמע אוזניי. יהודי שעבר את השואה לעולם לא ישווה שום דבר אליה, כי אין משהו בעולם שישווה לה! והנה עומד כאן, למול עיניי, יהודי שעבר את השואה, ואומר לבחור - על לא עוול בכפו - "אתה ממשיך את דרכו של היטלר! אתה ממשיך במה שהוא לא הצליח!". במלים אחרות: הוא קורא לעברי את הקללה הנוראה מכול: "אתה נאצי!".

קלטתי מייד שעומד מולי סבא'לה שרוצה בטובתי, ועל אף שלא הכרתי אותו, שפכתי לפניו את לבי. סיפורי לו בעיניים דומעות כיצד ניסיתי כאן, ניסיתי שם - ושום דבר "לא הלך" לי

מה הוא רוצה ממני? מה הוא רוצה מהחיים שלי? לאט-לאט התרכך הזקן, התיישב לידי ואמר: "בחור צעיר, הסכת ושמע היטב את דברי. אני מבוגר ממך בכמה שנים, ובעל ניסיון חיים גדול מעט משלך, ותוכל ללמוד הרבה מן הדברים: להיטלר ימח שמו הייתה תכנית: "הפתרון הסופי". היטלר ידע, שמבחינה פיזית יהיה לו קשה - עד בלתי אפשרי - להצליח להרוג את כל העם היהודי. הוא יצליח להרוג מיליון, שניים, ואפילו שישה - אבל לא כולם ימותו, לכן הפעולה הראשונה אותה נקט מייד עם הגיענו למחנות הייתה קרקוע מספר על ידו של כל אחד מאיתנו.

הוא עשה זאת - כדי להחזיר בכל אחד מאיתנו, שאתה לא שווה כלום! אתה בסך הכול מספר! בדיוק כמו הפרות ברפת, שגם לכל אחת מהן מקעקעים מספר על האוזן... היטלר רצה, שכל אחד ירגיש את עצמו אחד חלקי שמונה מיליארד מבני האדם שעל פני התבל. אתה לא שווה משהו כאדם, אינך אלא מספר! המלחמה, בחסדי שמים, הסתיימה. עזבו את אירופה אחד מעיר ושניים ממשפחה, מתי מעט - אבל החלטנו להתנקם בהיטלר! הקמנו משפחות במסירות נפש, כדי שיהיו עוד ועוד ילדים יהודיים בעולם.

לי יש ברוך השם עשרה ילדים, והדבר הראשון שלימדתי כל אחד מהם הוא: אתה לא עוד מספר. כל אחד הוא בן אחד ויחיד לבורא העולם. כל אחד מכם באופן אישי שווה לבורא עולם ומלואו, כאילו היה האדם היחיד בבריאה! שיננתי באוזניהם חזר ושנן, כי לכל אחד הכוחות שלו, הכשרונות שלו, הקשיים שלו, הניסיונות שלו, ולכל אחד גם הייעוד שלו, ואם אי מי לא ימלא את הייעוד שלו - אף אחד לא יוכל לעשות זאת במקומו, ואזי הפסיפס הזה שנקרא "בריאה" לא יהיה מושלם, העולם לא יגיע לשלמותו. כל אחד הוא חלק מתכנית עולמית של הבורא יתברך, וכל חלק חייב לעמוד ולתפקד בפני עצמו.

כאן פנה אליי הזקן, הניח ידו על כתפי ואמר כשדמעות זולגות מעיניו: "אני מתחנן לפניך, הפסק להסתכל ימינה ושמאלה! הפסק להתעניין במה שאומר זה שלימין או במה שעוסק זה שלשמאלך! ניתנו לך הכוחות שלך, הכלים שלך, קח אותם, ואיתם תרוץ קדימה!". "הזקן הזה הציל את חיי" סיים הלה את סיפורו. "לקחתי את דבריו הנרגשים ללבי, שבתי לשיבה והתחלתי להתמקד בעצמי, להיות מה שאני, וכך בסייעתא דשמיא - ראיתי ברכה אמיתית בעמלי...!". (אור שרה)

ת למיד חכם, חברו של הרב דוד ברורמן שליט"א התבטא בפניו ואמר, כי הוא חייב את חייו לזקן ניצול שואה, והוא אפילו את שמו אינו יודע, וכך סיפר: למדתי בישיבה גדולה ומפורסמת, המונה מאות בחורים, ויחד עמי התקבלו לשעור א' יותר ממאה בחורים חדשים. מטבע הדברים, לישיבה זאת התקבלו מיטב הבחורים שסיימו את לימודיהם בישיבות הקטנות, בעלי המוחות החזקים, ובעלי הכשרונות המבורכים. כמו רבים מהבחורים הרציניים בגיל הזה, המשיך לספר, רציתי, חוץ מללמוד, גם להתבלט. להרגיש שאני שווה.

בתחילת דרכי שאפתי בכל מאודי להתבלט בלימוד, להשתלב בין הבחורים הלומדים והכשרוניים ולהפגין את כוחי בלימוד, אבל די מהר הבנתי, שהגיעו לישיבה בחורים כשרוניים ממני. לא שאני הייתי חסר כשרון, אולם היו בחורים כשרוניים ממני בהרבה. הרגשתי שאיני מצליח למצוא את מקומי ביניהם. ניסיתי איפוא להפגין את כוחי בצדקות: השתדלתי להתפלל שעות ארוכות, לדקדק בנטילת ידיים ובברכת המזון - אך גם שם לא הצלחתי להתבלט. מהר מאוד התברר לי, כי הגיעו לישיבה בחורים צדיקים בטבעם ובמהותם, שהתבלטו בצדקותם הרבה יותר ממני.

הרגשתי נורא. בצר לי פניתי לדרך השלישית. המשכתי אמנם ללמוד, אך יחד עם זאת השתדלתי להיראות חברה'ן ולהסתובב בין הסוג הזה של הבחורים, אולם התברר, שגם בתחום הזה היו חברה'נים גדולים ממני. אחרי חצי שנה בישיבה הרגשתי שאני אפס. הסתובבתי במצב רוח ירוד, כולי מיאוש...

יום אחד הסתובבתי ברחוב, והנה אני מוצא את עצמי עובר ליד איזשהו מושב זקנים. משום מה נכנסתי לבית הכנסת המצוי בתוך המבנה והתיישבתי ללמוד. ראוי לציין, כי דווקא הרגשתי טוב במחיצת הזקנים שישבו שם ולמדו, האווירה הייתה נעימה, שהרי שם כבר אין תחרות, אין לאיש רצון להתבלט במשהו או להפגין את כשרונותיו... נזכרתי שהרב פינקוס זצ"ל היה אומר תמיד, שהבחורים הצעירים הם בעלי צבעים שונים בשערות הראש: יש מהם בעלי שערות שחורות, ישנם בעלי שערות חומות, וישנם הבלונדינים וכן הג'ינג'ים, לעומת זאת לזקנים יש צבע אחיד: לבן.

ההבדל בין הצבע הלבן לבין יתר הצבעים הוא, שהלבן הוא הצבע המקורי, הטבעי, האותנטי, וכשרוצים צבע אחר - צובעים את הלבן בצבע הרצוי. הצבע הוא "צבוע". לבחורים הצעירים ישנם חשבונות מחשבונות שונים בראשיהם. הם "צובעים" את הלימוד בצבעים שונים כדי להיראות חשובים, כדי שיעריכו אותם, יכבדו אותם, כדי שראש הישיבה יקח אותם כחתי בנותיו או כדי שיזכו בכל שידוך נכבד ועשיר אחר.

במושב זקנים איש אינו חושב שראש ישיבה ייקח אותו לחתן... הוא יושב שעות רבות ולומד, או מאזין לשיעור תורה - כי כך נראה יהודי, כי זה מה שעושה יהודי. כל הזקנים לבנים, כי הם ה"בעצם" הם לומדים תורה לשם לשמה, ולא לשם שום חשבון אחר. והוא המשיך וסיפר: הדבר מצא חן בעיניי מאוד. הרגשתי שאנשים לומדים כאן בנעימות, ללא תחרות וכיפופי ידיים. כל אחד מרגיש בלבו את ה"פה אשב כי איוותיה".

הפסקתי ללכת לישיבה, וקבעתי את מקום לימודי במושב הזקנים הזה... אחרי שבוע ימים ניגש אלי אחד הזקנים ושאל אותי: "מה אתה עושה כאן? מדוע אינך לומד עם בני גילך? ראיתי אותך יום, יומיים, סברתי שזו תופעה זמנית, והנה אני מבחין שהתחלת להגיע לכאן באופן קבוע. עליך לעבור עוד קצת בחיים שלך כדי ללמוד כאן... כאן זה לא המקום לחברה' בגילך!". הייתי המום. הבטתי לתוך עיניו וראיתי עיניים טובות, רחמניות, דואגות.

קלטתי מייד שעומד מולי סבא'לה שרוצה בטובתי, ועל אף שלא הכרתי אותו, שפכתי לפניו את לבי. סיפורי לו בעיניים דומעות כיצד ניסיתי כאן, ניסיתי שם - ושום דבר "לא הלך" לי. סיפורי לו על כל המשברים שעברתי ועל כך שאני מסתובב בישיבה ומרגיש שאני לא שווה, כי אין בי שום דבר מיוחד, שם אני בסך הכול אחד מאלף, עוד מספר בתוך כל המספרים... הרגשתי שהזקן, שהקשיב לכל הנאום שלי בסבלנות, הבין אותי, אך משום מה המילים האחרונות שאמרתי הקפיצו אותו. פניו הרצינו ואף הביעו מעט כעס.

לע"נ
רבי אשר עמר
בן מרים ז"ל

לע"נ
אברהם אברהון
בן גיננה ז"ל

לע"נ
רפאל פואה
בן רוזה ז"ל

לע"נ
בנימין בן טאוס
ז"ל

לע"נ
אסתר בת חנה
ז"ל

לע"נ
הרבנית חסיה
ליליאן בת
סוליקה ע"ה

לע"נ
עמנואל בן יקוט
ז"ל

היה שיפוטו השמים, בלי זה המלאכים לא יכולים לבכות? אבל הפשט הוא - כשהמלאכים נמצאים בשמים, הם נמצאים בעולם משלם. הם נמצאים בעולם שבו הכל גלוי. אין דברים קשים, אין אסונות. בשבילם מה שקורה למטה זה דבר הכי טוב והכי משלם, אז ממילא הם שמחים.

אך המלאכים רצו להשתתף בצער של אברהם אבינו. יש פה אבא שלוקח את הבן שלו ושוטט אותו, איזה צער, איזה אסון. שרה שמעה את זה ופרחה נשמתה. איך הם יכולים להשתתף בצער? הם התנתקו מהעולם הפנימי ובאו כביכול לעולם החיצוני. נפתחו השמים והם כביכול ירדו לעולם החיצוני ואז, כשהם נמצאים בעולם החיצוני, הם רואים אסון, הם רואים דבר מזעזע - שאבא לוקח סכין ושוטט את הבן שלו. זה שבר. אבל כשהם נמצאים בעולם הפנימי - אין שבר, אין דמעות, זה משלם. אנחנו רואים פה יסוד. לשמישהו רואה דבר בעיניים שלו, הוא רואה שבר, הוא רואה צער, הוא רואה מה שרואה, אבל זו רק חיצונית. אבל בפנימיות, בשלמות שלו, אין שבר, אין מכאוב, אין שום דבר רע. הכל טוב והכל משלם.

כשהאדם ר"ר באר לו את הפסוק הזה, החסיד נרגע. עכשיו הוא התחיל להבין. הוא אבד משפחה, הוא הפך לשבר כלי, אבל למעשה זה לא שבר. זה רק מה שהעיניים שלו רואות. הפנימיות מוכיחה שהכל שלם והכל טוב, צריך רק להוריד את המסך כדי לראות. האדם ר"ר עצמו חוה הכל על בשרו, הוא גם כן אבד מאות אלפי חסידים ואת כל בני משפחתו. הוא בא מאותו כאב ואומר לו - יש לנו מסך שמסתיר. אמנם בעיניים שלנו זה נראה ככאב שאין דגמתו, צער שאי אפשר להכיל אותו, אבל ברגע שהמסך הזה יורד, אנחנו נכנסים לעולם פנימי יותר ורואים שאין צער, רואים שהכל שלם, הכל משלם, הכל זוהר. אין דבר יותר משלם מזה.

זאת למעשה הנחמה של כל יהודי. צריכים לדעת שכל אחד, כל בן אדם שבא לעולם, מגיע עם שני סטים - סט אחד שבור וסט אחד שלם. מי לא רוצה שהחיים שלו יהיו טובים? מי לא רוצה להקים משפחה, נכדים, נינים, לקבל עשר, כבוד? לאדם יש תוכניות רבות. זה ארון אחד, אלה הלוואות השלמים. הוא רצה את השלמות, את הטוב,

את היפי, את החן, להסתדר מול כלם, להיות בשלום חיים יפים ומאשרים. פתאום הכל מתפוצץ. יש מחלות, קשיים, הכל נשבר, הכל מתרסק ומתמוסס. צריך לדעת שגם השברים הללו הם לא שברים, זה רק בעיניים שלנו, הכל נסיון. הכל זה רק כדי להפוך את החיים לדבר חזק יותר.

כתוב בגמרא שגם הלוואות וגם שברי הלוואות נמצאים בארון. בשלמא הלוואות, מובן. אבל בשביל מה צריך שברי לוחות בארון? כי גם שברי הלוואות הם הדבר השלם ביותר. מי עשה את הלוואות הראשונים? "והלחת מעשה א-לקים המה". זה דבר שלא שייך לשבר. יהודי צריך להאמין שכל השברים שהיו לו בחיים, מעשה ידי א-לוקים המה, זה הדבר הכי משלם, שכל דבר יש לו תקון ואנחנו תמיד יכולים להגיע לפסגה. תמיד אנחנו יכולים להשלים את כל אותם שברים.

בא ה"מגלה עמקות" ואומר דבר הפלא ופלא. אלול מגיע. רבי ישראל מסלנט, רק היה שומע את המשגח חדש אלול, היה מתעלף. פחד פחדים. יש הרבה ראשי תבות לחדש אלול. אומר ה"מגלה עמקות" שיש ראשי תבות "אלול" - ארון, לוחות, ושברי לוחות. מה נמצא בתוך הארון? לוחות ושברי לוחות. כל השנה אנחנו מועדים. הבטחנו לקדוש ברוך הוא שנעשה את זה, נשתפר פה, נברך ברכה כמו שצריך, אבל אנחנו לא עומדים בזה. אנחנו מרגישים את עצמנו כמו שברים. חדש אלול הקרב ובא מלימד אותנו - הכל מנח בתוך ארון אחד - גם השברים שווים.

הקדוש ברוך הוא יודע את הכוונה שלנו, שאנחנו רוצים להיות טובים, שאנחנו רוצים להיות משלמים. ואנחנו באמת שלמים. הרבד הפנימי של כל אחד מאתנו הוא שלם. אדם צריך להרגיש שהוא נצח, שהוא נור הבריאה. אנחנו באמת שלמים. אם יש שברים הם רק חיצוניים. באמת, בפנימיות שלנו, הכל מנח בארון. אלה החיים. צריך לדעת "ואשרם לעיניכם". בעיניים שלכם זה נראה כשבר. אבל האמת שבעיניים הרוחניות, בעיניים הפנימיות, זה בנין, זה דבר שלם. צריך להיות כן ולהבין שכל המשברים שיש לנו בחיים אנו בונים חיים. צריך לדעת שברוך ה' הפנימי שלנו אנחנו שלמים, אנחנו חזקים. בעזרת ה' הקדוש ברוך הוא יתן לנו אמונה שלמה ותמיכה לעבודתו יתברך. בברכת שבת שלום, הרב אברהם עטיה

אחרית הימים

המלחמה האחרונה - חלק ב

בס"ד נפתח בנבואה במופיעה ביחזקאל (פרק ל"א, ד-א) ובעז"ה ננתח בעיון: "ויהי דבר ה' אלי לאמר. בן אדם שים פניך אל גוג ארץ המגוג, נשיא ראש משך ותבל, והנבא עלי. ואמרתי כה אמר ה' א-לוקים, הנני אליך גוג, נשיא ראש משך ותבל. ושובבתיך, ונתתי חיים בלחייך, והוצאתי אותך ואת כל חילך סוסים ופרשים, לבשי מכלול כלם, קהל רב צנה ומגן, תפשי חרבות כלם".

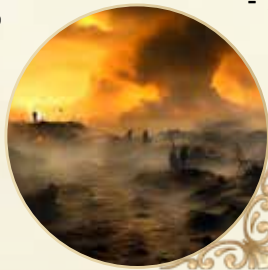
יחזקאל מקבל נבואה, בה הוא מתנבא על "גוג ארץ המגוג". לא כתוב "מלך המגוג", אלא "ארץ", ולכן מהפסוק לכאורה נשמע שכאילו גוג הוא כינוי לארץ המגוג, אך רש"י כאן עומד על הקושי בפס' ומפרש: "אל גוג" כך שם המלך, 'המגוג' - שם האומה" המבוארת בספר בראשית (א, ט).

למדנו מכאן, שמלחמת "גוג ומגוג" אינה מלחמה בין גוג למגוג, אלא שכן נקראת הארץ ושם המולך עליה. וממשיך הנביא ומבאר, שהוא יתמנה לנשיא, העומד בראש מדינות כמו 'משך ותובל'. בימינו אמנם אין אומות הנקראות "מגוג", משך ותובל, אך שינוי שם אומה זה דבר שכיח, ע"ע פרס-איראן, חבש-אתיופיה.

ומדוע גוג יצא למלחמה? אומר הנביא, שזה לא יהיה מרצונו, אלא מרצון הבוור, שאתן "חחים בלחייך, והוצאתי אותך ואת כל חילך", וכביכול יהיה זה מרצונו, ופירש"י: "דרך חיה להוציאה בחחים שבלחיה לפי שאינה רוצה לצאת, גם אני אתן בלבך הרהורין ויצר המושך אותך מארץ לבא על ארץ ישראל".

תמוה, והרי לאדם יש בחירה?! נכון, אבל כשהקב"ה רוצה משהו, הוא יגרום לאדם לבחור בדרך שבהחלט משתלם לו לבחור (וכבר הרחבנו בזה בעבר), וזה דומה כאילו הוא יגיע בכח, מחוסר רצון, אך בהחלט זהו רצונו, ובהמשך נגלה מה המניע של גוג לצאת, כאשר אין לו מושג שאת כל המהלך השמימי הזה מנהל הקב"ה בכבודו ובעצמו.

ובפסוקים אלו, אנו נחשפים לסיבה הרוחנית האמיתית לפרוץ

והנה יחזקאל מתחיל לבאר מה יהיו כלי המלחמה: סוסים, פרשים, שריון, מגנים, תופשים חרבות בידיהם... טוב, כולכם בוודאי מבינים שככה לא הולכת להתנהל מלחמת עולם שלישית

המלחמה, והיא, כמו שמבאר המלבי"ם (ד"ה הנני אליך גוג): "ורוצה ה' שבאחרית הימים יתאספו שם במקום הרשע הם (בני אדום ויפת) ובני ישמעאל, שתחתם גלו ישראל וסבלו רעות רבות וצרות, ושם יוריד אותם אל עמק יהושפט".

והנה יחזקאל מתחיל לבאר מה יהיו כלי המלחמה: סוסים, פרשים, שריון, מגנים, תופשים חרבות בידיהם... טוב, כולכם בוודאי מבינים שככה לא הולכת להתנהל מלחמת עולם שלישית, לא ראינו סוס בשדה הקרב מאז מלחמה"ע הראשונה, ואת החרב והקשת החליף הנשק המתוחכם של ימינו... נו אז מה הפשט?

העניין הוא, שהנביא פונה בנבואה לבני דורו, ממילא הוא צריך לדבר בשפה שהם יבינו (הרב יעקב קלואן). וכי הוא יתחיל לדבר איתם על טנק מונחה AI עם מערכת לייזר טקטית? כמו לדבר איתם ג'יבריש. לכן, הניח הנביא שבני אותו

דור בו תפרוץ המלחמה, יידעו לנתח את כלי הנשק בהתאם לתקופה. סיבה נוספת היא, שהתפתחות כלי הנשק כמעט לאורך ההיסטוריה במשך אלפי שנים היתה נשענת על החרב והקשת, והרובה בתחילת דרכו החל להתפתח רק במאה ה-15 למנינם, ובמאה ה-17 הפסיקו את השימוש בחץ וקשת לגמרי, והחרב פינתה סופית את מקומה לטובת הנשק החם בשלהי המאה ה-19. ממילא, הנביא מדבר בכלליות היסטורית שצבא גוג ומגוג יבוא עם כלי נשק מהסוג הזה, מהסיבה שנבואת גוג ומגוג היתה יכולה להתרחש גם בשנים עברו, בהן כלי הנשק הללו היו פופולריים אם אכן היינו זוכים לגאולת "אחישנה", וכמו שמבואר בסנהדרין על חזקיהו וסנחריב (סנהדרין ד). "ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח וסנחריב גוג ומגוג", וזה עוד הרבה לפני שניבא יחזקאל על נבואת גוג ומגוג. פרקים מרתקים עוד לפנינו, נמשיך אי"ה בשבוע הבא.

הרב עמירם טובי הי"ד

להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים - חייגו 053-3156363

לשמיעת השיעורים בקול הלשון - חייגו 03-6171111, הקישו *7 ואז 956363

ישמח לב מבקשי ה'

HIGH M 058.3249088

יום א טבא לרבנן

הופיע הספר
שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב'
על המועדים ופרשיות השבוע

ביתן
להשיג גם את
חלק א' -
התקשרו
אלינו

ועכשיו! זמין ברשת
החנויות המובחרות - **יפה נוף!**

וורטים נדירים • מהלכים מאלפים • סיפורים מחזקים
הספר שכבש בשיחותיו רבנים ודרשנים רבים!

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה** שליט"א
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים, מגידי שיעורים ועוד

ניתן להשיג אצל המחבר: 0585664447 | 0586664447 | 029664455
אצל אורי: 0505340701 | במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות של "יפה נוף" ברחבי הארץ

YEFE.CO.IL // 1-599-581-581 // משלוחים בכל רחבי הארץ

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 02-9664455
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM